

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**R. P. Valerii Reginaldi Bvrgvndi Seqvani E Societ: Iesv,
Praxis Fori Poenitentialis**

Ad Directionem Confessarii, In Vsv Sacri sui muneris ...

Regnault, Valère <1543-1623>

Mogvntiæ, 1617

[Præfatio.]

[urn:nbn:de:hbz:466:1-78477](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-78477)

LIBER PRIMVS. ET TOTIVS OPERIS DECIMVS.

SEXTVS.

DE RATIONE SPECIALI IUDICANDI DE PECCATIS respectu habito in communi ad præcepta, quorum transgressione peccata ipsa committuntur.

P R Æ F A T I O.

Hæc ratio, consistit in notitia tum naturæ præcepti, tum eorum quæ possunt contrauentientem præcepto excusare à peccato: tum etiam quorundam documentorum, quæ considerare oportet iudicando de peccatis: tum demum diuersitatis præceptorum, quæ omnia sigillatim propriis capitibus tractanda sũt.

C A P V T I.

De natura præcepti.

S V M M A R I A.

- 1 Definitio præcepti.
- 2 Non solum bona & male, sed etiam indifferentes actiones cadunt sub præceptum.
- 3 Varius modus virtutis.
- 4 Generalem modum supernaturalem virtutis, non cadere sub præceptum quomodo intelligi debeat.
- 5 Solutio obiectiõnum, quibus vrgetur, talem modum cadere sub præceptum.
- 6 Generalis modus naturalis virtutis, partim cadit sub præceptum tam diuinum, quam humanum; partim sub diuinum tantummodo, partim nec sub diuinum nec sub humanum.
- 7 Tres modi, quibus intelligi potest actionem fieri ex electione. Primus, non coacte, qui cadit sub præceptum tam diuinum, quam humanum.
- 8 Secundus, sine m. tu. Tertius, a lacri voluntate, quorum ille non cadit sub præceptum, & hic tantummodo sub diuinum.
- 9 Ratio discernendi inter præceptum, & consilium.
- 10 Quatenus alijs discretio ex verbis legis fieri possit.
- 11 Quomodo fiat ex materia legis: & quod materia consilij nequeat mala esse quodque malam esse, contingat dupliciter.

Nu. 1.

Ad explicationem naturæ præcepti Syluest. in verbo Præceptum initio, definitionem hanc est D. Thomæ doctrina tradit: quod sit motio Superioris imperatoria ad aliquid agendum vel fugiendum ex necessitate. Illius autem prima pars indicat, quod præceptum in Superiore, sit actus rationis & voluntatis, tendens in subditos per modum imperij. Secunda vero, ostendit præcepti materiam, esse actum virtutis, & actum vtrij: quorum ille agendus est, & hic fugiendus. Tertia denique declarat præceptum imponere necessitatem obediendi, itaut peccetur si non fiat quod præcipitur: hocque est, quod in cap. fin. 14. quæst. 1. dicitur: Quod præcipitur imperatur, & quod imperatur necesse est fieri. Est præterea id in quo præceptum distinguitur à consilio; iuxta illud quod in eodem cap. subiungitur. Vbi con-

silium datur, offerentis arbitrium est: vbi præceptum necessitas est feruentis. Vt autem plenius hæc intelligantur, tres quæstiones explicandæ sunt.

Q V Æ S T I O I.

An omnes, & solæ actiones virtutum & vitiorum cadant sub præceptum.

AD hanc respondeatur, nec solæ, nec omnes cadere. Non quidem solæ, quia indifferentes cadere posse sub præceptum patet ex eo, quod præcepta ceremonialia cuiusque legis, soleant esse de actionibus externis indifferentibus; quæ ex se nullam habent moralem bonitatem vel maicitiam; sed solum vt à religione in Dei cultum assamuntur. Quamquam vt in præcedenti libro 14. numero 2. annotatum est, actio ex se indifferens, hoc ipso quod legitime præcipitur, ponitur in aliquo officio virtutis, bonaque moraliter efficitur: & hoc ipso quod legitime prohibetur, fit repugnans alicui virtuti, ac moraliter mala. Nec item omnes dictas actiones sub præceptum cadere ex eo patet; quod pleræque cadant solum sub consilium: vt illæ virtutum actiones quæ pertinent ad eximiam perfectionem hominis: cuiusmodi censentur & de quibus dicitur Prouerb. 3. De primitiis omnium frugum tuarum da pauperibus] & cap. 25. Si esurierit inimicus tuus ciba illum, &c.] & 1. Corinth. 7. De virginibus præceptum Domini non habeo, consilium autem do] & alia de quibus Dominus apud D. Matth. cap. 5. 6. & 19.

Nu. 2.

Q V Æ S T I O II.

An cum actione, modus virtutis cadat sub præceptum.

VT ad hanc respondeatur supponendum est, modum virtutis esse duplicem: vnum specialem, seu cuiusque specialis virtutis proprium: qualis est iustitiæ quidem, iuste seu seruato iuris ordine alteri suum reddere: temperantiæ vero, temperare, seu seruata moderatione in victu & matrimonio vsu, viuere: & sic de alijs. Alterum autem generalem, qui adhuc duplex est: vnus supernaturalis & diuinitus infusus, qui est charitatis habitus, gratiæ gratum facientis comes indiuiduus: alter naturalis, & humana industria æquisitus, qui est virtutis moralis habitus, quo virtuose (vt sic dicam) agitur, requirens in virtuoso tres condiciones ex Aristot. in 2. Ethic. cap. 4. nempe vt scienter agat: deinde vt ex electione propter finem: ac demum vt firmo

Nu. 3.

stabi-